Regională
Hunedoara-Deva

Anul 62
Seria II-a
Nr. 548

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri
25 iunie 1958
8 pagini
15 bani

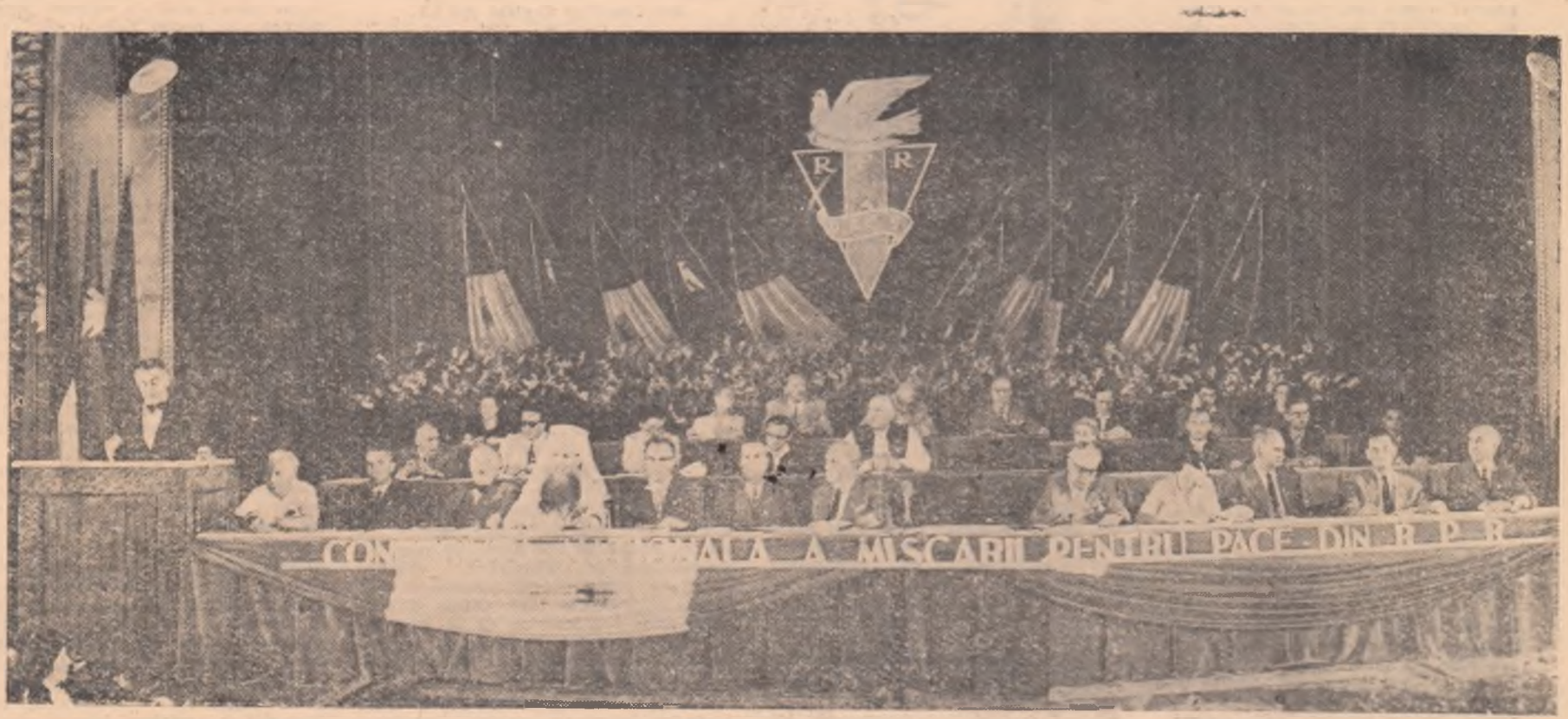

Prezidiul Conferinței naționale a mișcării pentru pace din R.P.R.

SFATUL PĂCII

Clădirea Ateneului R.P.R. a găzduit timp de două zile lucrările Conferinței naționale a mișcării pentru pace din Republica noastră Populară. Aici, la acest sfat al păcii, aproape 1.000 de delegați ai celor 17 milioane de partizani ai păcii din patria noastră și numeroși reprezentanți ai mișcării pentru pace din nenumărate țări ale lumii și-au înmănunchiat aspirațiile pentru liniștea și viața omenirii, și-au unit glasurile și năzuințele lor pentru a înlătura primejdia unui nou război. Cuvintele muncitorilor din uzine, ale savanților, țăranilor de pe ogoare, intelectualilor, văduvelor de război, rostite de la tribuna acestui sfat al păcii au exprimat cu tărie dorința unanimă de a apăra pacea, zădărnicind intențiile criminale ale celor care urzesc un nou măcel mondial.

Am ascultat cu mare atenție cuvintele emoționante, dar pline de dîrzenie, rostite de Maria Popovici, văduvă de război și mamă a 15 copii. Am privit-o îndelung. Pe fața ei am citit dureri pe care vremea nu poate să le alunge. Soțul ei a fost îngropat de viu de un obuz, pe cîmpul de luptă, fiind apoi strivit de tancuri.

Cunoscînd viața și durerea Mariei Popovici, am înțeles și mai bine tîlcul vorbelor ei: **„Niciodată nu trebuie să se mai repete ce-a fost. Și sînt sigură că omenirea va fi scutită pe viitor de asemenea suferinți. Eu cred că nepotii mei nu vor ști decît din povestiri ce înseamnă războiul. Eu așa simt, pentru că sîntem mai mulți pe acest pămînt cei care vrem pace și sîntem hotărîți să luptăm cu toate puterile noastre unite pentru apărarea ei".**

Am întîlnit-o, de asemenea, pe Rozalia Varga, colectivistă fruntașă din comuna Moșnița Nouă, regiunea Timișoara. Și ea și ceilalți colectiviști din sat își făuresc laolaltă o viață care le prilejuiește îndestulare și bucurii. Bucuria acestei vieți, a făcut-o pe colectivista din Moșnița Nouă să aducă Conferinței, în dar, un poem prin care ea proslăvește izbînzile orînduirii noastre socialiste, cîntă prietenia și frăția între popoare. Poemul Rozaliei Varga este un mesaj pornit din adîncul inimii și adresat popoarelor lumii pentru a salva viața și liniștea omenirii.

L-am ascultat și pe M. Hudițeanu, președinte de g.a.c. din regiunea Constanța. A vorbit cu atîta pasiune despre munca colectiviștilor, despre viața lor nouă, despre planurile lor, încît era cu neputință să nu simți aceeași bucurie care a pus stăpînire pe oamenii acestia care smulg pămîntului roade sporite. Pentru apărarea vieții noi, îmbelșugate, care a înflorit în patria noastră, colectivistul Hudițeanu și alte mii de colectiviști ca el, vor lupta cu toată puterea pentru zădărnicirea planurilor agresive ale imperialiștilor.

Pe bună dreptate a arătat acad. Tudor Arghezi în cuvîntul său: **„Se înșeală cei ce cred că popoarele amenințate vor capitula.**

Nu te poți opri totuși să nu te întrebi: e deajuns ca o mînă de nebuni sau de profitori să socotească că războiul în beneficiul lor pentru ca milioane de oameni care se bucură, care cîntă, care muncesc, care luptă cu viața și cu destinul și nădăjduiesc într-un viitor necurmat să fie adunați și rînduiți pentru măcel?

Asta nu se mai poate. Nu trebuie să mai fie. Și nu va fi".

Într-un singur glas, participanții la Conferință au protestat împotriva „politicii de pe poziții de forță" dusă de atîtătorii la război și și-au exprimat hotărîrea de neclintit de a apăra viitorul și pacea omenirii. Ei s-au pronunțat pentru ținerea cît mai grabnică a conferinței la cel mai înalt nivel, pentru încheierea unor acorduri în cele mai importante probleme internaționale. De asemenea, conferința și-a exprimat întrutotul acordul cu privire la încheierea unui pact de neagresiune între țările N.A.T.O. și cele ale Tratatului de la Varșovia.

Popoarele lumii înfierează politica agresivă a imperialiștilor care atentează la liniștea și munca pașnică a oamenilor, pun în primejdie sănătatea și viața lor, civilizația întregii omeniri. Astăzi, mai mult ca oricînd există în întreaga lume forțe uriașe care nu pot fi învinse. Sînt forțe care strîng laolaltă milioane și milioane de oameni care iubesc viața și care, în numele ei, își ridică glasurile spunînd cu hotărîre: NU războiului. Lumea, la al cărei edificiu de cultură și civilizație și-au împletit eforturile și gîndurile generații de-a rîndul, nu va fi pîrjolită, pustiită, transformată într-un imens cimitir. Glasurile milioanelor de partizani ai păcii vor răsuna și mai puternic la Congresul Mondial pentru dezarmare și colaborare internațională, care va avea loc la Stockholm între 16 și 22 iulie, unde reprezentanți din aproape toate țările lumii vor demonstra că forțele unite ale păcii pot bara calea războiului.

O. Maraloiu

Gordon Schöfler, președintele Comitetului englez pentru apărarea păcii, membru în Consiliul Mondial al Păcii, întreținîndu-se cu Vasile Voichiță, erou al muncii socialiste.

Banca satului

Banca cooperativă „Lunca Teleormanului" din comuna Broşteni, a prins rădăcini puternice în viaţa comunei, iar oamenii au numai cuvinte de laudă pentru felul cum le-a venit în ajutor ori de cîte ori au avut nevoie. Să luăm, de pildă, pe Dumitru M. Badea, ţăran întovărăşit din satul Pîrvu Roşu. Cînd a trebuit să-şi cumpere încă o vită de muncă s-a adresat băncii cooperative din comună. Consiliul de conducere i-a aprobat împrumutul. A doua zi, omul a şi ridicat 1.500 lei. La fel, Gheorghe Necşoi din satul Zmei, cu banii luaţi cu împrumut de la banca cooperativă şi-a cumpărat un cal, Constantin Neacşu din Costeşti şi-a cumpărat o pereche de boi, iar Florea Tuţă din Broşteni şi-a ridicat un grajd.

Intr-un răstimp de doi ani, banca cooperativă „Lunca Teleormanului" din comuna Broşteni, raionul Costeşti, regiunea Piteşti, a dat peste 700 de împrumuturi ce totalizează suma de un milion şi jumătate de lei.

Banca cooperativă „Lunca Teleormanului" poate satisface cererile de împrumut pentru că are de unde. Fiind o cooperativă cu mulţi membri, ea dispune de un fond bănesc de aproape un milion de lei, din care numai părţile sociale subscrise se ridică la aproape o jumătate de milion. Banca cooperativă „Lunca Teleormanului" cuprinde azi peste 2.500 de membri, adică de zece ori mai mult faţă de cît avea la înfiinţare, în 1956.

Bănci cooperative, cum este cea din comuna Broşteni, se găsesc azi pe tot cuprinsul ţării noastre, numărul lor trecînd de 1.150 şi avînd un total de peste 500.000 membri, care au subscris un fond social de circa 115 milioane lei. Numai în anul acesta, pînă la 1 mai, băncile cooperative au aprobat 56.000 de noi cereri de înscriere şi au acordat împrumuturi în valoare de 32 milioane lei. Lună de lună au crescut şi depunerile spre fructificare încît s-a ajuns ca azi băncile cooperative să aibă la acest capitol un sold lunar de şase milioane lei.

In toată ţara au loc acum adunările generale pentru constituirea Uniunilor Regionale ale Băncilor Cooperative. La aceste adunări iau parte delegaţi ce reprezintă băncile cooperative din fiecare regiune. Adunările ţinute pînă acum în regiunile Piteşti, Craiova, Stalin etc., au dovedit interesul crescînd pe care sătenii îl au faţă de întărirea şi dezvoltarea băncilor cooperative.

File de calendar

ION IONESCU DE LA BRAD

de prof. Alexandru Romanovici
preşedintele secţiei de ştiinţe agricole din Consiliul Central A.S.I.T.

La 24 iunie s-au împlinit 140 de ani de cînd, într-o casă modestă din oraşul Roman, s-a născut Ion Ionescu de la Brad, marele cărturar şi om de ştiinţă de mai tîrziu, întemeietorul ştiinţelor agronomice din ţara noastră.

Ion Ionescu de la Brad şi-a petrecut primii ani ai copilăriei la Roman. Vara şi-o petrecea la bunicii săi din satul Brad, printre fii de ţărani. La vîrsta de 14 ani, părinţii lui l-au dat la şcoală, la Iaşi. Aici a avut ca profesori pe marii cărturari Fabian, Săulescu şi Gheorghe Asachi. Ultimul îşi dă seama de însuşirile deosebite ale tînărului pentru învăţătură şi-l sfătuieşte să urmeze mai departe cursurile Academiei Mihăilene. Şi aici, Ion Ionescu de la Brad îşi uimeşte profesorii prin inteligenţa, cunoştinţele şi sîrguinţa sa. După doi ani de învăţătură la Academia Mihăileană, este numit, în anul 1837, profesor la clasele gimnaziale, iar după un an ajunge profesor de limba romînă şi istoria universală la „treapta a doua" a acestei şcoli.

Element strălucit al Academiei Mihăilene, Ion Ionescu de la Brad este trimis în Franţa pentru a învăţa agronomia. Luptînd cu multe greutăţi, el izbuteşte să le biruie şi să cîştige preţuirea profesorilor francezi.

Intors în ţară îl cunoaşte pe marele revoluţionar Nicolae Bălcescu. Drept urmare, Ion Ionescu de la Brad se alătură cu însufleţire ideilor lui înaintate de dezrobire a ţărănimii şi ia parte la revoluţia din 1848 atît în Moldova, cît şi în Muntenia. Articolele lui, scrise în preajma anului 1848, sînt străbătute de ideile revoluţiei. „In procesul de producţie factorul cel mai important este omul, scrie el. De aceea trebuie să se dea libertate ţăranilor, să se dea pămînt celor ce de veacuri îl muncesc". Aceste articole îl fac cunoscut nu numai în Moldova ci şi în Muntenia şi peste munţi, în Transilvania.

După ce a fost înăbuşită revoluţia în Moldova şi Muntenia, Ion Ionescu de la Brad s-a refugiat în Transilvania, de unde a fost extrădat de austriaci la cererea Turciei şi dus la Constantinopole, unde devine colaborator la ziarul „Journal de Constantinopole". Articolele ce le publică în acest ziar îl fac cunoscut printre oamenii de seamă din capitala Turciei.

In anul 1857, Ion Ionescu de la Brad capătă învoirea de a se înapoia în patrie. Ajuns în Moldova, îşi reia îndeletnicirea de publicist. El colaborează cu Mihail Kogălniceanu la reforma agrară din 1864. Către sfîrşitul vieţii sale, Ion Ionescu de la Brad se retrage în satul bunicilor, unde înfiinţează o fermă model şi o şcoală pentru fiii de ţărani.

Ion Ionescu de la Brad a luptat toată viaţa sa împotriva iobăgiei, împotriva coaliţiei burghezo-moşiereşti, pentru o agricultură înfloritoare. Activitatea lui este multilaterală. In lucrările sale a arătat că o agricultură înaintată nu se poate face fără îmbinarea ştiinţei cu practica agricolă. Ion Ionescu de la Brad a făcut cea dintîi clasificare a solurilor din ţara noastră, subliniind importanţa humusului. Majoritatea recomandărilor sale practice sînt valabile şi în zilele noastre. El recomanda: dezmiriştitul, arătura adîncă, alegerea momentului optim pentru arat, ogorul de toamnă, stîrpirea buruienilor, aplicarea îngrăşămintelor naturale şi artificiale, asolamentul, cultura plantelor furajere. In ceea ce priveşte cultura porumbului el a arătat că: „porumbul cere ca pămîntul să fie gunoit mult şi bine... bine este să se semene în linii (rînduri N.R.) cu semănătoarea".

Cu toate că bumbacul se cultiva în vremea sa foarte puţin la noi, Ion Ionescu de la Brad a recomandat cîrnitul bumbacului, metodă pusă pe baze ştiinţifice trei sferturi de veac mai tîrziu de către academicianul Lîsenco. Alte recomandări practice ale sale şi care se aplică şi astăzi, sînt: semănarea trifoiului primăvara în cultura de cereale, grăparea, primăvara, a cerealelor de toamnă, irigarea fîneţelor. Ion Ionescu de la Brad a fost primul care a preconizat îmbunătăţirea plantelor. El scrie: „Nu în mult stă bunul, ci în bun stă multul". In zootehnie ideea lui fundamentală este îmbunătăţirea animalelor prin hrănire, îngrijire şi selecţie. Ion Ionescu de la Brad este cel care a introdus pentru prima oară plugul de fier, într-o vreme cînd la noi se muncea cu plugul de lemn. De asemenea, a încurajat şi recomandat folosirea maşinilor agricole şi a înfiinţat primele ateliere pentru construirea lor.

Ion Ionescu de la Brad este unul din cei mai de seamă cercetători romîni în domeniul ştiinţelor agricole, cărora le-a dat o orientare tehnică pe baza ştiinţei şi experienţei practice. Poporul nostru muncitor păstrează neştirbită amintirea acestui mare om şi îl cinsteşte ca pe un înaintaş care şi-a închinat întreaga lui viaţă luptei pentru binele şi bunăstarea celor ce muncesc.

ZIUA GRĂNICERILOR DIN R.P.R.

La 25 iunie în fiecare an, soldaţii, sergenţii şi ofiţerii trupelor de grăniceri şi o dată cu ei întregul nostru popor muncitor, sărbătoresc „Ziua Grănicerilor din R.P.R.".

Ridicînd pe o treaptă superioară tradiţiile de luptă ale înaintaşilor lor, folosind bogata experienţă a grănicerilor sovietici, grănicerii Republicii Populare Romîne au devenit temuţi de duşmani şi iubiţi de popor. De e zi sau noapte, viscol sau ger, arşiţă sau ploaie, grănicerul stă neobosit de veghe, apărînd cu vigilenţă fruntariile patriei.

PRIMA MISIUNE

Se apropiau zorile.

La întîia privire poiana părea pustie. Rar, o pală de vînt înfiora frunzişul. Apoi, totul încremenea din nou într-o linişte ce ţiuia în urechi. Dar pustietatea era doar o părere.

Una cu stîncile şi cu lăstărişul, cîţiva ostaşi vegheau. Ţintuiţi parcă pe uriaşul bolovan de granit ce se ridica într-o margine a pajiştei, sergentul major Bălăşoiu, soldatul Stoian şi cîinele Lux scrutau întunericul. Răcoarea se înteţea şi, după nemişcarea de cîteva ore, cîţiva paşi încolo şi încoace i-ar fi dezmorţit de minune. Dar de aşa ceva nu putea fi vorba. Cei aşteptaţi trebuiau să se ivească din clipă în clipă.

Vîntul părea a se înteţi. Dinspre miazănoapte un nor greu se apropia tîrîş pe creste. In lumina difuză a dimineţii părea un tăvălug uriaş, de nestăvilit. Părea însăşi bezna adunată într-un val compact, asaltînd lumina răsăritului. Iarba şi frunzele fură cuprinse de un tremur mărunt, înfrigurat.

Negura învălui totul dintr-o dată, densă, umedă, înăbuşitoare. Nu se vedea nici la doi paşi! Foşnetul frunzelor se prefăcu într-un vuiet surd, care crescu treptat, ameninţător pentru a se dezlănţui în curînd, prefăcîndu-se într-un muget asurzitor.

Un fulger despică întunericul, detunînd puternic. Şi furtuna se dezlanţui brusc, ca o rafală, cu stropi mari şi grei.

Sub foile de cort, oameni şi cîine înfruntau nemişcaţi această neaşteptată dezlănţuire a naturii. Undeva, în faţă — la o sută sau la o mie de paşi — cine ştie? — un glob imens de foc se iscă şi se sparse în ţăndări într-o miime de secundă, luîndu-le vederea. După bubuitură, uraganul de iad al tunetelor păru un murmur blînd... Pe locul detunăturii se ivîră două limbi înalte de foc, care se zbătură înfăşurînd tulpina unui brad şi curînd pieriră sub averse.

Soldatul simţi pe umăr apăsarea mîinii lui Bălăşoiu. Intoarse capul, apoi urmări privirea lui fixă, încordată.

— Aştia sînt!

In marginea opusă a poienii apărură două siluete care acuma înaintau nesigure, în zigzag, hărţuite de răbufnirile vîntului. Acum se vedeau clar. Una dintre ele, călcînd greşit sau lunecînd pe cetină îşi pierdu echilibrul şi căzu.

La un semn, Lux sări ca dintr-un arc repezindu-se spre infractori. Fu urmat de ostaşi. Banditul rămas în picioare se străduia să-şi ridice complicele cînd, izbit cu putere de cîine, se prăbuşi rostogolindu-se.

In acelaşi moment, din stînga se auziră două focuri de armă. Cu genunchiul pe pieptul unuia din infractori, cu mîna pe pistolul lui, sergentul major ridică privirea.

Trag ai noştri? Ce le-o fi venit? Intr-adevăr, gruparea de rezervă intrase în acţiune.

Curînd, alţi doi ostaşi se apropiară aducînd al treilea infractor rănit. Intre timp, Stoian îl dezarmase pe celălalt, un individ înalt, voinic şi cu o mustaţă tuciurie.

Aceasta a fost prima misiune a soldatului Staion Ion, fruntaş în pregătirea de luptă şi politică.

Căpitan Max Rudich

DE PRIN SATE ADUNATE

DE PRIN SATE ADUNATE

Lecţie practică

Dăunător primejdios al culturilor de cartofi, roşii, vinete, ardei, tutun, — gîndacul de Colorado şi-a găsit în rîndurile pionierilor, utemiştilor, a colectivelor de pe lîngă căminele culturale aprigi şi neaşteptaţi duşmani.

Deunăzi a fost semnalat pe un lot de 11 hectare cu cartofi în gospodăria agricolă colectivă din comuna Denta, regiunea Timişoara. A apărut la vremea cînd toate braţele de muncă erau la prăşila porumbului. Preşedintele gospodăriei nu-şi mai vedea capul de griji. De unde să ia oameni? „Oameni? Iată oameni!" — i-a spus învăţătoarea Neacşu Josefina, arătîndu-i curtea gospodăriei plină de copiii celor patru şcoli din comună, romînă, maghiară, sîrbă şi bulgară.

Lotul infestat de gîndacul de Colorado a fost luat în grija acestor „oameni".

Controlul periodic al culturilor n-a dat la început nici un rezultat. Pînă într-o zi cînd conducătoarea echipei elevilor din clasa a doua, a găsit un gîndac de Colorado pe o tufă de cartofi. Indată, cu primejdioasa vietate la vedere, învăţătoarea a început să explice copiilor tot ce trebuiau să ştie în privinţa gîndacului de Colorado.

S-au adunat în jurul învăţătoarei şi restul elevilor şi tinerilor care priveau cu atenţie la gîndacul de culoare galbenă deschisă, bătînd în galben roşcat. Elevul Ion Tiec, din clasa a II-a, şi Guţă Pompiliu, din clasa a 4-a, s-au apucat să numere cele cinci dungi negre înlănţuite de-a lungul fiecărei aripi lungi de 1—1,2 cm. Ouăle portocalii, de forma alungită, au fost culese cu multă migală de pe frunze şi puse în căldăruşa cu formalină. Tufa a fost smulsă şi arsă.

După această lecţie practică, controlul culturilor a fost făcut mai amănunţit. Tereza Caragiov, elevă în clasa a VII-a, a găsit o larvă ieşită dintr-un ou de gîndac. Larva era proaspătă. Nu a avut timp să-şi schimbe culoarea roşie cărămizie în portocaliu.

După cîteva ore de muncă toţi elevii ştiau cum arată un gîndac de Colorado, oul, larva şi chiar pupa, care este lungă de circa 0,8—1 cm. şi are culoarea galbenă sau roşie. Echipele de tineret, şcolari şi pionieri din Denta, au găsit în acea zi peste 80 de gîndaci de Colorado şi o sumedenie de ouă, larve, pupe, pe care le-au depistat şi distrus. S-au stropit apoi culturile cu D.D.T. Peste 15 zile culturile vor fi stropite din nou cu 40 kg. D.D.T. la hectar. Pînă atunci însă, ele vor fi controlate de mai multe ori, spre a se evita o nouă invazie.

Exemplul elevilor a fost urmat de colectivişti (întreaga comună este colectivizată, numai 13 familii sînt în afară). Astăzi în Denta toate grădinile sînt controlate periodic de colectivişti pentru a se preîntîmpina o nouă apariţie a dăunătorilor. Asemenea acţiuni trebuie iniţiate chiar şi în comunele unde gîndacul de Colorado nu a fost semnalat, pentru că numai aşa culturile de cartofi, roşii, ardei, tutun, vor putea fi ferite de primejdia acestui dăunător atît de periculos.

S. M.

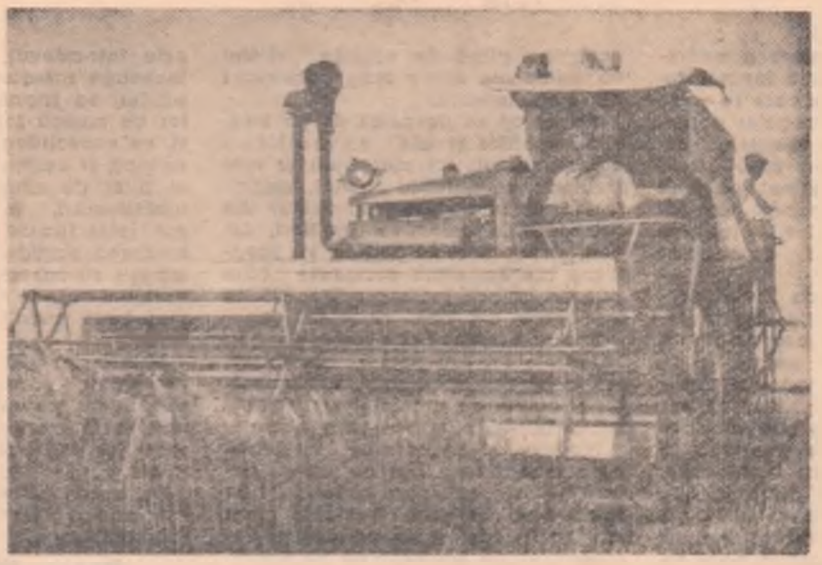

Producţia, mai ales la păioase, depinde în mare măsură şi de timpul în care se face recoltarea. Mecanizatorii de la G.A.S. Alexandria, regiunea Bucureşti, au aşteptat de mult sărbătoarea strînsului recoltei şi au ales momentul cel mai potrivit, cînd orzul a dat în pîrgă.

în fotografie: *Combinerul Ştefan Nicolae recoltînd orzul cu o combină sovietică „Stalinet-4".*

Cum a ajuns MILIONARĂ GOSPODĂRIA *noastră colectivă*

Preşedinţii gospodăriilor agricole colective din comunele Castelu şi Bascov, arătau prin scrisorile lor apărute în „Albina" cum au pornit la organizarea brigăzilor şi echipelor. Fără îndoială, este o experienţă interesantă şi ea poate fi de folos colectiviştilor aflaţi la început de drum. Eu voi încerca, în rîndurile ce urmează, să duc mai departe firul discuţiei, anume, să arăt cum în gospodăria noastră grija pentru buna organizare a muncii s-a împletit mereu cu preocuparea pentru a-i lega pe oameni tot mai strîns de gospodăria colectivă. Şi, bizuindu-mă pe experienţa noastră adunată în cei nouă ani — cîţi au trecut de la înfiinţarea colectivei — pot spune cu toată convingerea că, *de felul cum este gospodărit şi dezvoltat avutul obştesc, depinde în mare măsură participarea oamenilor la muncă, respectarea şi apărarea normelor de organizare a muncii, şi, ca atare, interesul colectiviştilor pentru soarta gospodăriei colective.*

In privinţa aceasta am avut şi noi, ca şi alţi colectivişti, bucurii şi necazuri.

Mai multe la număr ne-au fost însă nu necazurile, ci bucuriile, pentru că *noi am căutat să ne întindem atît pe cît ne-a fost plapuma.*

Bunăoară socotim ca un lucru bun faptul că noi *am dezvoltat treptat producţia gospodăriei.*

Luînd-o încetişor, *am înfiinţat pe an cel mult una sau două ramuri de producţie.* In 1950, de pildă, pe lîngă grîu şi porumb, am introdus cultura bumbacului şi ne-am cumpărat oi. La un an după aceasta, am înfiinţat o fermă de porci şi am trecut la organizarea grădinei de legume şi zarzavat. Anul următor am mărit sectorul zootehnic prin crescătoria de păsări şi stupină. Şi aşa am mers an de an...

> Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective.

Auzind că în alte gospodării colective acest sector aducea venituri de sute de mii de lei, am hotărît să încercăm şi noi. Şi-am pornit să facem orezărie. Dar cum? Intr-un sol în care apa se găsea la 25-30 metri adîncime vă daţi seama cît de mult ne-au costat lucrările de irigare. Abia în toamnă ne-am dat seama de ceea ce, cu puţină silinţă, am fi putut cunoaşte încă din primăvară.

Dar nu numai asta. De pildă, solul şi clima cîmpiei noastre sînt prielnice culturii bumbacului. Şi totuşi în anul 1954, de pe 400 de hectare am scos numai 8 vagoane de bumbac, adică cu un vagon mai puţin faţă de cît am obţinut în anul 1956 de pe numai 125 de hectare. Şi pentru această recoltă slabă, vinovată a fost nu vremea, ci noi care am hotărît să mărim tarlaua de bumbac fără a cîntări bine puterea noastră de muncă. N-am putut da bumbacului decît o prăşilă bună. De copilit, cîrnit etc., nici pomeneală.

Aceste greşeli au fost însă îndreptate la vreme. În ultimii ani noi am reuşit să *ne creăm şi să dăm întîietate acelor sectoare care în condiţiile naturale locale se pot dezvolta cu cheltuieli cît mai mici.* Asemenea sectoare au fost şi sînt crescătoria de porci, stîna şi mai ales grădina de legume şi zarzavat, iar începînd de anul trecut, noul sector — piscicol.

De exemplu, din primăvară şi pînă aproape de iarnă, noi nu cheltuim aproape nimic cu hrana porcilor, căci îi ducem în balta Dunării, care se află la o depărtare de cîţiva kilometri de Ceacu. Anul trecut, de cum s-au tras apele şi a încolţit iarba, am dus în baltă 50 de scroafe, care pînă în toamnă ne-au dat 300 de purcei. Avînd pămînt chiar în malul Ezerului, fără cheltuială prea mare, am putut amenaja grădina de legume şi zarzavat. Pentru noi balta Dunării şi apa Ezerului sînt bogăţii naturale pe care ne străduim să le folosim cît mai mult şi mai rentabil.

Neavînd în apropiere oraşe mari sau centre industriale, noi orientăm dezvoltarea grădinii spre producerea seminţelor de legume şi zarzavat, pe care Agrosem-ul le cumpără la preţuri foarte bune. *Iată ce înseamnă ca atunci cînd creezi un sector să ţii seama în profilarea lui de posibilităţile de vînzare a produselor respective.*

Gospodăria noastră colectivă se numără azi printre cele milionare. Avem 605 familii cu 2.620 hectare teren şi cu un fond de bază ce se ridică la trei milioane lei. In acest an, vom avea un venit bănesc de aproape patru milioane lei. Numai la cereale, am contractat peste 50 de vagoane.

Dezvoltarea continuă a gospodăriei noastre a avut două urmări bune: i-a legat tot mai mult pe colectivişti de ea şi a trezit interesul celorlalţi ţărani muncitori din comună. De la începutul anului şi pînă acum, alte 200 familii de ţărani muncitori au intrat în gospodăria colectivă.

Gospodărind bine avutul colectivei, măsurînd nu o dată ci de zece ori fiecare ban cheltuit, învăţînd din greşelile făcute, am reuşit să ajungem azi o gospodărie colectivă milionară, care a cuprins în rîndurile ei aproape tot satul.

Florea P. Ion

preşedintele gospodăriei agricole colective „Gheorghi Dimitrov", satul Ceacu, raionul Călăraşi, regiunea Bucureşti

O temelie trainică

Parcă se desfăcuseră baierele cerului. Ploua cu găleata. În jurul unei mese, înfruntînd somnul şi oboseala, nouă oameni (membrii comitetului de conducere al întovărăşirii din Munteni, raionul Hîrlău) tăifăsuiau, răsfoiau scripte, înjghebau planuri. În sat, la alte nouă mese, nevestele îşi aşteptau bărbaţii la cină.

Şedinţa însă continua. Dezbaterile se desfăşurau în jurul unei probleme scrise cu litere mari, subliniate, în carneţelul preşedintelui Al. Adochiţei, delegatul întovărăşiţilor de-aici la Consfătuirea de la Constanţa. Era un pasaj din Expunerea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej la Consfătuire: **„Puterea întovărăşirii, capacitatea ei de dezvoltare economică în vederea creşterii bunei stări a întovărăşiţilor, constă în bunurile procurate în comun şi în fondul de bază".**

Cu glas domol, convingător, preşedintele vorbi despre felul cum se gospodăresc cele mai bune întovărăşiri agricole din ţară, cu delegaţii cărora s-a întîlnit la Constanţa şi a tăifăsuit îndelung.

— Eu, oameni buni, încheie preşedintele, aş zice să legaţi cuvînt fiecare şi să viniţi cu păreri, să videm cum putem noi mări fondul de bază. C-aiasta-i temelia noastră. Noi avem o temelie bunicică. Aproape o sută de mii de lei la suta de hectare, e ceva! Da' nu-i de-ajuns. Ne stă-n putere s-avem şi mai mult...

Oamenii chibzuiau, se sfătuiau. Afară, ploaia se rărise. Tîrziu din seară, la lumina geamului, puteai desluşi silueta nevestei lui Ţifui şi-a Anicăi lui Todirel, venite cu treburi pe la sediu.

— Ş-or fi punînd la cale, 'Anică hăi?

— O să videm noi mîne, în adunarea jinerală.

A doua zi, în adunarea generală, întovărăşiţii au venit cu propuneri concrete. Au trecut de atunci doar cîteva săptămîni şi o parte din ele au şi început să prindă viaţă. Aşa, de pildă, digul de la capul satului cu ajutorul căruia se va amenaja în curînd un iaz.

— Ce faceţi cu iazul, tovarăşe Adochiţei? — l-am întrebat pe preşedinte.

— Pintru raţe, pintru gîşte...

— Nu-i cam mare? Aveţi doar cîteva păsări...

— O să-l populăm şi cu peşte. Cît di păsări, n-aveţi grijă. Sporesc ele. Tăt aşa a fost şi dintru-ntîi cînd ne-am înjghebat fondul de bază...

Asta s-a întîmplat cu vreo patru ani în urmă. Întovărăşiţii se hotărîseră atunci să dea fiecare cîte doi la sută din producţia cuvenită. Cu banii strînşi din vînzarea produselor, s-au cumpărat cîteva oi. Oile au dat brînză, lînă, miei. Mieii au fost opriţi pentru prăsilă. Brînza şi lîna au fost contractate. Cu banii primiţi de la contractare şi cu cei dobîndiţi din taxa de înscriere a fiecărui întovărăşit, s-au cumpărat alte oi şi un cazan de ţuică. Apoi, după comasarea pămîntului, întovărăşiţii au hotărît ca producţia de pe cele patru hectare, rezultate din desfiinţarea haturilor, să fie folosite pentru mărirea fondului de bază. Astfel încet-încet, întovărăşiţii din Munteni şi-au făcut o magazie de aproape 30 de tone, un saivan de oi, şi-au cumpărat 2 cai, porci, unelte şi maşini agricole. Toate muncile se fac în comun, iar producţia se împarte în raport cu suprafaţa adusă de fiecare şi cu zilele-muncă făcute.

Cînd am ajuns la stîna întovărăşirii, văzîndu-mă oarecum surprins de numărul mare al oilor, tovarăşul Adochiţei îmi spuse:

— Nu-s toate ale noastre. Da' toate ne sporesc avutul. Mai an vară, am făcut o experienţă. Am luat la stîna noastră, de la oamenii din sat, v-o 600 de oi de la îngrijirea cărora am avut un cîştig de 11 miişoare-n cap. In ist an, ce ne-am zis? Hai să mai luăm 600. Scoatem încă o dată p-atîta? Scoatem! Creşte fondul de bază? Creşte!

— Dar izlazul acesta al cui este? — am întrebat pe preşedinte.

— L-am luat cu arendă. Şi iar am împuşcat doi iepuri deodată. O parte o folosim ca păşune. Asta-i una la mînă. A doua e că recoltăm şi stuful di pi dînsul şi iar facem rost di ceva bănuţi. Pi cum videţi, cînd e oleacă di chibzuială, scoţi apă şi din piatră seacă. Ş-avem planuri mari...

— Anume?

— Îs multe. Mai întîi şi-ntîi vrem să contractăm cu O.R.A.C.A vreo 20-30 de godaci să-i îngrăşăm. In felul ista, cîştigăm şi noi şi statul. Vrem să ne mai facem un atelier de ţiglă, care ne-ar aduce pi uşor cîteva miişoare. Cu banii de-aici şi cu cei de la contractarea di cereale, di brînză, di lînă şi altele, vrem să ne facem un grajd mărişor şi un sediu nou, cu club şi cinematograf. Vrem s-avem şi noi echipă artistică, s-avem radio şi chiar instrumente muzicale. Şi cînd o s-avem toate astea, o să ne fie uşor să facem un pas înainte şi să ne zicem colectivişti.

Petre Popa

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

Pentru întreaga masă a cadrelor didactice „Ziua învățătorului" este ziua în care se pune în lumină, în fața întregului popor, activitatea rodnică și meritele excepționale ale acelora care s au străduit cu deosebit talent, cu mult zel și cu adîncă pricepere, să sădească în conștiința elevilor înaltele trăsături ale viitorului constructor al socialismului.

Cine cunoaște munca învățătorului și a profesorului știe cîtă încordare nervoasă și ce ascuțime de spirit se pun în joc pentru a se strecura în viața interioară a copiilor și a le stăpîni capriciile vîrstei și ale aptitudinilor, de cîtă răbdare și chibzuială e nevoie pentru a le înmănunchia și întări eforturile, pentru a le urmări și dirija zborul, a le dibui slăbiciunile și a le da ajutor să intre în rîndul cetățenilor conștienți, ordonați, harnici, plini de încredere în viață și legați de marile sarcini ale vieții societății noi în care trăiesc și se vor dezvolta.

S-ar părea că e o treabă foarte simplă să-l iei pe copil de la bîjbîielile copilăriei și să-l duci pînă la omul întreg, luminat, gata de a-și alege un drum în viață și de a păși hotărît pe el pînă la capăt. Nu acțiuni răsunătoare pare că săvîrșesc cele două profesoare de științe naturale de la școala medie Buftea din raionul Răcari, care de la începutul lui iunie lucrează în fiecare dimineață cu clasele de elevi pe parcela experimentală, pentru a plivi straturile, pentru a copili roșiile, pentru a bucheta porumbul sau pentru a repica sfecla de zahăr; pare de la sine înțeles cursul de meditații pe care profesorul de matematică Nicolae Ionescu l-a făcut împreună cu alți profesori la clubul unei uzine din Ploești; pare modestă munca învățătorului de la clasa a IV-a a școlii nr. 5 din Constanța, care la examene recunoaște cu multă satisfacție: „Lucrează bine copiii, n-am ce spune". Dar, cum îți crește inima și ce speranțe prinzi pentru viitorul poporului, cînd auzi că eleva Elena Mitu a școlii medii din Măcin a devenit o bună instructoare de pionieri și este în același timp și o bună elevă, devenind un exemplu pentru majoritatea pionierilor; cît ești de mîndru cînd pe marile noastre șantiere, tineretul, luminat de o concepție nouă de viață, se străduiește, cu energia plină de voioșia vîrstei să ridice din nimic mari construcții ale socialismului.

An de an se desprind de pe băncile școlilor și ale universităților noi muncitori, tot mai buni și mai înarmați cu puterile științei, muncitori din uzine și fabrici, țărani din gospodăriile colective, ingineri, artiști, scriitori, toate forțele vii creatoare ale societății socialiste care pășesc hotărît înainte către zările luminoase ale unui viitor măreț.

Roadele muncii modeste de la catedrele lor din sate și din orașe, ies la lumină în zarea vieții oamenilor și umplu de zgomotul vieții creatoare întreg pămîntul țării noastre.

Modestă și de la sine înțeleasă pare munca lor. „Dar ce, dă cu sapa?" — zic unii care judecă de la mînă pînă la gură. Tot mai mulți sînt aceia, însă, care privesc pe învățător și pe profesor ca pe singurii răspunzători de viața și activitatea tinerelor generații. Această părere nu e deșartă, pentru că școala este într-adevăr uzina în care se încheagă trăsăturile morale ale copilului, se înarmează capacitatea lor de muncă folositoare societății și se consolidează profilul lor de patrioți și cetățeni. Muncitori asidui și plini de abnegație ai acestei transformări, învățătorii și profesorii sînt încurajați de stima și încrederea partidului, care îi îndeamnă și-i călăuzește, de sprijinul guvernului care le creează din ce în ce mai bune condiții de muncă și de trai.

Munca lor stă la pragurile vieții oamenilor cărora le împărtășește experiența poporului lor și a omenirii și le trezește năzuințele către un viitor mai bun, mai luminos, mai falnic.

De aceea, „Ziua învățătorului" nu este numai ziua lui, ci este sărbătoarea întregului popor muncitor.

Petre Drăgoiescu
președintele Consiliului Superior al Școlilor

EL PUTEREA MINȚII ȘI-O ÎMPARTE!...

Inima și-o vrea să fie soare;
Mari lumini în inimi vrea să dea —
Noi lumini să stringă fiecare,
Cum lumini noi sînt în noua stea...
N-am să-l laud. Dascăl încă-mi este
Chiar la anii ăștia, cum mi-a fost...
Dacă-n vers am mers și merg spre creste,
El mi-a pus în grai un miez și-un rost.
Soarele în sat cu zorii vine
Și cu el ca iezii, zbenguind,
Puii de țăran, de-ți par albine
Către stupul plin, nectar rivnind.
În copii el seamănă secara
Visului în care a crescut:
Să-și iubească dînșii ca el țara
Și să-i fie în primejdii scut.
Se-opinteau vrăjmașii-n coasta vieții —
Și de-i colectivă... el a pus
O scînteie-n bolta dimineții;
Viața însorită-i dă răspuns.
Tînăr încă este. Mai departe
Se deschid mari porți spre viitor —
El puterea minții și-o împarte
Între țară, școală și popor!

George Demetru Pan

ȘTEFAN BARABAȘ

Ioachim Botez

UN DRUM la munte

Amiaza de toamnă poleia podgoriile și livezile pe dealuri ca o icoană ferecată în aur și argint, cînd am început a urca cu trenul de la Drăgășani spre munte. Pe la gări mai mititele, fetițe și băieți ași ațineau calea drumeților cu coșulețe de struguri, piersici, cu must ca sîngele, miez de nuci cum e cașul, în căușe verzi de brusturi. Vagonul s-a umplut de clădării de ciorchini bălani, profirii, negri, spînzurînd de policioare ca niște policandre spre slava belșugului de pe coastele însorite. Cam pe la toacă, am ajuns la Jiblea. Munții Făgărașului s-arătau acum ca fumul focurilor de draniță înălțîndu-se peste firfuri de făget. Am coborît în otava grasă din marginea drumului de fier, m-am despoiat pînă la brîu, m-am răcorit la șipotul rece de lîngă gară și am pornit-o tot la deal, pe poteca ce-o mai bătusem cu o jumătate de veac în urmă.

N-am mers cale multă și am intrat în Sălătrucel, sat de case albe pe temelii de piatră, cu cerdacuri gătite cu ulcele de lut în care mușcatele pîlpîiau ca niște flăcări cu ciucuri portocalii pe sub streașini de ardei grași înșirați la uscat, cu căpițe de fîn țuguiate prin ogrăzi ca niște ciuperci uriașe ce te sfinteau de mireasmă...

Dar ce căutam oare pe drumul ăsta, mereu către munte?... Acum o jumătate de veac, cînd abia-mi mijea mustața, tot pe aici, cu primenelile la subsuoară, am tot urcat, am tot coborît peste cele dealuri, pînă am ajuns la un cătun cale de-o poștă și mai bine. Era cam pe la toacă. Intram în sat printr-un vad de bolovani peste o gîrliță repede de munte. Mă țineam după sîrmele de telefon ca să nimeresc la primărie. Căsuțe rare, risipite prin cele văgăuni. Apa huia a jale. Pe înălțimi, pădurile-mi păreau ca-s genele nopții ce s-apropia cu grabă. Și nimeni... Țipenie de om...

— Ce cauți p-acilea, mă taică? aud în spatele meu. Și cînd întorc capul, iată-un popă bărbos, batrîior, cu căciula pe-o sprînceană, cu cojocel peste antereu. Duhnea a țuica.

— Am venit învățător în sat! zic eu.

— Tu, mă?

— Eu.

— Păi noi avem învățător. Ce mai cați și tu?...

Din piatră-n piatră, trecurăm gîrla, coborîrăm de vale și ajunserăm la o biața căsuță de lemn; primăria. Veni într-un suflet și învățătorul satului, om ca la treizeci de ani trecuți, în ițari de dimie albă și mintean. Cu învățătură mai temeinică decît a

mea, era la catedră de cîțiva ani. Era întărit de revizoratul din Pitești. Eu veneam cu firman de la Ministerul Instrucției care habar n-avea ce-i prin ăi coclauri școlărești. Omul pe care veneam să-l scot din pîine era normalist, titular.

— Ce facem?... zise el privindu-mă cu milă.

— Știu și eu... rămăsei pe gînduri. Îmi ziceam că omul are dreptate, că nu pot rămîne în sat.

Zisei:

— Ce să fac? Mi-aș căta post aiurea, dar... cu ce?

Mă lăsai obosit pe laviță de lîngă perete. În odăița întunecoasă mirosea greu. Se strînseră oameni ca la urs. Mă priveau parcă cu dușmănie, ca pe un venetic. Mi-era foame. Nu mîncasem nimic toată ziua. Cerui o cană cu apă. Învățătorul în ițari dădu fuga și-mi aduse într-o ulcică de pămînt apă tulbure ca braga.

— D-asta bem noi! zise el cu obidă.

— Știi ce?... oftai eu.

— Ce? tresări omul.

— Plec!... Dar...

— Da' ce?

— Nu mai am bani de drum. Mă împrumuți cu zece lei! N-am bani de tren.

Omul rămase pe gînduri. N-avea parale. Îmi luă geamantanul cu cărți și primeneli, mă duse la el acasă, pe drum mi-arătă școala năpustită ca un arici într-o hîrtoapă. Două fetițe ca de trei-patru ani ne ieșiră în prag, desculțe. Femeia dezveli o mămăligă rece și galbenă ca chipul unui mort, tăie o bucată, o puse pe-o strachină cu brînză fărîmată mirosind a pîrciu, a usuc de lînă mîncată de molii... Luai cîțiva dumicați și-mi potolii foamea.

— Plec, zisei într-un tîrziu.

Omul mă privi lung, [illegible] geamantanului meu, îl [illegible] tul repede, cum este în [illegible] de pe coaste, poposirăm la [illegible] Luă cu împrumut zece lei [illegible]

Ne-apucase noaptea. Car[illegible] gării ale cărei lumini sclipe[illegible] îmi luai geamantanul de-a [illegible] colo... Hm, hm, hm!... gem[illegible]

Amurgul iar înroșea vîr[illegible] o jumătate de veac, ir[illegible] Urcam parcă mai gre[illegible] în dreapta drumului, pe un [illegible] de păpădie, e o casă mare [illegible] două încăperi privind prin [illegible] școala satului clădită numa[illegible]

Apoi de o parte și de al[illegible] una, multe de cărămidă pro[illegible] în stîlpi de piatră și ștreș[illegible] munteni. Nu mai recunosc[illegible] de lîngă căminul cultural, [illegible] prin vad ca altădată, ci pe [illegible] cum e coala de hîrtie, și [illegible] nouă cu tindă în două, bo[illegible] larii, cu felinar în margine[illegible] și — pe doi pari albi ca o [illegible] de sticlă cu veștile zilei: [illegible]

Și iarăși negurile înseră[illegible] culmea dinspre răsărit a G[illegible] trenilor, peste dealul Boul[illegible] bătrîni pe care acum aflu[illegible] între coasta de păduri se c[illegible] ocean. S-aprind luminile. [illegible] toate, sclipește la tîrla lui [illegible] noapte.

Adorm într-un pat cu o [illegible] de lînă, cu văzduh de mu[illegible] de borangic ca aripile unui [illegible] merelor puse la uscat pe [illegible] departe, plînge o talangă. [illegible] deodată, în puterea nopții, [illegible] net... o dihanie de lup la [illegible]

Un nor răzleț s-a strec[illegible] și soarele iar a urca[illegible] adînc de toamnă. Mi[illegible] Ceva mai la deal, dincolo [illegible] albă, neîmprejmuită, într-[illegible] Așa, ca un fel de scară, le[illegible] gul tindei prin iarba cu b[illegible] de ploaie. Lîngă prima tre[illegible]

LA CATEDRĂ și în viață

Învățătorul (pictură)

Soarele căta în chindie, cînd am intrat pe poarta gospodăriei agricole colective „Pămînt deșelenit" din Denta, o comună a raionului Ciacova, regiunea Timișoara. În curte nici țipenie de om.

La colțul roșu l-am aflat pe Branco Belanov, președintele colectivei, răsfoind planul de perspectivă, întocmit pe trei ani, în baza sarcinilor trasate de Consfătuirea de la Constanța. Scaunele așezate în dezordine și resturile încă fumegînde din scrumiere, arătau că aici avusese loc o ședință.

— Am avut o mică ședință de producție cu brigadierii, cu șefii de echipă, șoferii și cîțiva colectiviști fruntași, îmi spuse președintele. Am vrut să vedem cum stăm cu lucrările în cîmp și ce am realizat pînă acum din planul de perspectivă. La noi, anul ăsta, aproape toți oamenii din comună au intrat în colectivă. Numai 13 familii au rămas în afară. Așa că ne-am sfătuit cu directorul școlii de 7 ani, Nicolae Stoica (el răspunde și de colțul roșu din colectivă) că aici să aibă loc numai consfătuirile restrînse de producție, să se facă lectură sau să se joace șah și alte jocuri distractive. Grosul activității culturale urmează să se ducă la căminul cultural.

— Bine, dar nu-i e greu lui Nicolae Stoica ? Poate să fie în același timp responsabil la colțul roșu și director de școală ? — îl întrebai eu.

— Nu, pentru că munca asta n-o duce singur. Este ajutat de tinerii colectiviști și de ceilalți învățători.

În clipa aceea discuția ne-a fost întreruptă de un grup de tineri gălăgioși care veniseră la colțul roșu să joace o partidă de șah.

— I-ați văzut ? îmi spuse președintele. Încă mai de mult ei au făcut, cu ajutorul învățătorilor, o brigadă artistică a colțului roșu. Brigada mergea în schimb de experiență la căminul cultural unde era ascultată cu interes de oameni. Folosind cele mai bune mijloace artistice tinerii noștri vorbeau oamenilor despre venituri și viața colectiviștilor. Dar, despre contribuția muncii culturale la transformarea socialistă a agriculturii în comuna noastră să vă spună mai bine învățătorii...

Umbrele înserării se lăsaseră peste sat cînd am plecat de la colțul roșu. Ultimele cuvinte ale președintelui îmi stăruiau încă în minte. „Să vă spună ei, învățătorii". Ei au fost buni sfătuitori ai oamenilor, ai elevilor de odinioară. I-au îndemnat spre drumul cel bun, spre colectivă. Dar de unde să-i iau pe învățători, acum seara ? Tocmai cînd mă gîndeam să amîn discuția pentru a doua zi, frînturi ale cunoscutei melodii „În gospodărie" mi-au ajuns la ureche. Mi-am îndreptat pașii spre căminul cultural. Aici, corul compus din 70 de persoane, dirijat de învățătorul Ion Băcală se pregătea în vederea celui de-al doilea concurs al echipelor artistice de amatori, inițiat de sfatul popular al regiunii Timișoara.

— Să aduni 70 de oameni din comună și să faci cu ei un cor, nu e un lucru prea ușor — îmi spunea Nicolae Stoica, directorul școlii de 7 ani. — Și asta s-a întîmplat taman în perioada cînd nici măcar un sfert din comună nu intrase în colectivă.

De la el am aflat despre priceperea tovarășelor Rodica Zambroț, directoarea de la școala de 4 ani, cu limba de predare sîrbă, Ghizela Horvath, de la școala maghiară și Antonov Stoian de la școala bulgară din satul Breștea, care au adus în cor o sumedenie de tineri. După cum se vede la cor participă și este alcătuit din mulți colectiviști din rîndul minorităților naționale ce locuiesc în comună. În program s-a ținut seama de acest lucru și au fost incluse o serie de cîntece ale minorităților naționale.

Am cunoscut în seara aceea pe cei mai buni soliști — învățătorii Vidasova Milutinovici, Floarea Boblea și colectivistul Ion Petriu. Tot aici l-am cunoscut pe Tița Pașîci, instructorul echipei sîrbe de tamburași ; pe Ion Soma, instructorul echipei de teatru ; pe Sofia Casiu, responsabila unui cerc de citit — toți învățători. Nu-i de mirare deci că un asemenea mănunchi de activiști culturali au izbutit să înfăptuiască lucruri atît de frumoase în sprijinul transformării socialiste a agriculturii. Cartea de căpătîi, care a contribuit la munca de convingere a țăranilor din comuna Denta, a fost „Pămînt deșelenit" de Mihai Șolohov. Mulți dintre ei au citit-o de cîte două și chiar de trei ori. Alții veneau la serile de lectură și puneau diferite întrebări în legătură cu lotul de pămînt de pe lîngă casă, cu animalele care trebuie duse la colectivă și cele care rămîn în proprietatea personală. Așa de mult s-au familiarizat cu această carte, încît atunci cînd s-a constituit colectiva i-au dat chiar denumirea de „Pămînt deșelenit". Cei din satul Breștea au citit și ei romanul lui Șolohov, dar au citit și discutat în același timp și romanul „Așa s-a călit oțelul" de Nicolae Ostrovski. La cercurile de citit, la serile literare îi auzeai vorbind adesea despre eroismul lui Pavel Corceaghin. Cînd au inaugurat gospodăria, ei i-au dat numele scriitorului Nicolae Ostrovski. Pe bună dreptate învățătorii din Denta vor putea raporta consfătuirii raionale, ce se va ține în raionul Ciacova cu prilejul „Zilei învățătorului", că prin munca lor au contribuit la lămurirea țăranilor muncitori de a porni pe drumul agriculturii socialiste. Ei vor vorbi, la fel de mîndri, la consfătuire și despre munca lor pentru creșterea și educarea tinerei generații. Citeam în carnetul tovarășului Nicolae Stoica, directorul școlii : **„La clasele 4 și 7 nici un corijent, nici un repetent. Toți au trecut examenele cu calificativele „bine" și „foarte bine".** Pentru elevii clasei a 7-a preocuparea de bază a fost orientarea lor profesională. Trei tineri au fost îndrumați spre școli medii, cinci spre cele profesionale și restul în învățămîntul agrotehnic. Multă strădanie au depus învățătorii și pentru legarea învățăturii de practică. Nu era zi în care profesorul de științele naturii, Trifu Bircociu, să nu le demonstreze elevilor pe lotul experimental al școlii, tehnica cultivării diferitelor culturi. La fel, elevii au deprins o serie de cunoștințe practice și în atelierele de tîmplărie și tinichigerie ale școlii.

...Sînt numai cîteva din faptele harnicului colectiv de învățători din comuna Denta, pe care le amintim ca pe un omagiu adus de ziua lor.

Maria Stancu

iomag pe sub torțile
îm. Cînd asfinți-
ea vîrfurile fagilor
mul avea pe cineva.
la drum.
turnat sus, deasupra
vale. De la o vreme
pui să cobor într-a-
sus în pădure.

pe coaste cînd după
atul tinereții necăjite.
.. Cea dintîi locuință
ă cu năsturei galbeni
liș de țiglă roșie, cu
înalte de un stînjen:

șira case tot una și
ăcuri boltite, cu porți
niște pălărioare de
e la brigada silvică,
Miliției, nu mai dau
nar de mesteacăn alb
tul popular: clădire
oriți, cu două cance-
cu dig de bolovani
— un galantar mare
a satului.
a niște zăbranice, pe
a dinspre apus a Lo-
ușotind pe sub anini
Scoica. Satul cuibărit
ca într-un fund de
tăpșan, mai vie decît
gazda mea de peste

proaspătă, sub velințe
aie, printre perdelițe
te. Adie și mireasma
în ograda. Undeva,
vesel de cioban... Și
rat de cîini, un poc-

peste fînețele satului,
le răsărit a seninului
Școala nu-i departe.
ca Năstase, se ridică
ata cu pruni tineri.
urcă pînă sus la pra-
lie și picuri luminoși
a drumului, cine mă

întîmpină ?... Un fir de romaniță, 'nalt ca de-o palmă, cu năsturași de aur, cu guleraș de horbotă albă. Stau locului și mă gîndesc cum de băiețașii și fetițele cu trăistuțele de păr de capră legate de gît, n-au rupt-o, n-au călcat-o sub tălpile lor desculțe ?...

Semn bun, îmi zic, și intru în tinda școlii. Nimeni... Chipul lui Caragiale, cu pălăria pe-o sprînceană, îmi zîmbește de deasupra ușii din stînga. Ușa din dreapta a rămas puțin crăpată.

— Două... răsună zvon de glasuri fragede.
— Ș-acum ?
— Trei...
— Ș-acum ?
— Patru !...
— Bravo ! Mulțumesc !...

Privesc prin crăpătura ușii. Învățătoarea, o fată tînără, nălțuță, cu păr bălai și rochie verzuie, așa cum întindea brațele către copii, parcă ar fi un lujer de păpușoi în vînt. Face lecția de socoteli cu școlarii de clasa întîi. Le arată niște căpăcele roșii ca frunzele de trandafir. Îi învață să facă cifra 4.

— Mulțumesc, copii !... mai zice ea o dată și, în același timp, ușa se trage în lături.
— Bună dimineața !
— Bună dimineața !...
— Mi-a plăcut lecția.
— Da' cine ești dumneata ?
— Un drumeț, un...

Învățătoarea s-a pierdut cu totul. Mă ia drept un inspector. Clasa stă mută. Nimeni nu mai mișcă. Doar o albină, la geamul de sus al ferestrei.

— Și cu ce treabă pe aici ?...
— Apăi, zîmbesc eu, acum cincizeci de ani, am fost și eu învățător în satul ăsta.
— Așaaa ?... se luminează fata la chip.
— Da, da... Vedeți copii ? — mă-ntorc către cele două șiruri de bănci. Vedeți ce frumos vă-nvață socotelile ? Cînd eram ca voi...
— Ce ?... se ridică o fetiță.
— Ne bătea cu nuiaua. Ne punea-n genunchi. Ne rupea urechile...
— Și ce făcea cu ele ? se-nfioră un băiețaș.
— Le prăjea...

Șirul de școlari și școlărițe din stînga rîde. Ei sînt mai mari, de clasa a treia. Nu cred. M-așez într-o bancă lînga ei. Învățătoarea își sfîrșește lecția cu cei mici. Le desenează la tablă un gherghef cu căsuțe, le face un șirag de 4, 4, 4, 4, ...Îi pune și pe ei să facă, mai întîi cu mîinile în văzduh o linie pieziș spre stînga, o linie orizontală spre dreapta, una verticală în jos. O dată, de două ori, de trei ori... Apoi, cu condeiele pe caiete. Îi mîngîie pe căpșoarele chiluge, pe băsmăluțele de stambă, pe obrăjori... Îi ajută.

. . . . . .

Sună de ieșire.

Copiii țșnesc din bănci, dau buzna pe ușă ca albinele pe urdinișul stupului. Învățătoarea îmi face semn cu mîna să nu mă ridic din bancă, s-așază și dînsa lîngă mine și-ncepe a-mi istorisi o întîmplare ciudată. Cum, cu vreo treizeci de ani în urmă, pe vremea unor alegeri, cînd puterea era în mîna liberalilor, a fost găsit ucis lîngă un bolovan pe matca gîrlei învățătorul satului, și nici pînă azi nu se știe cine l-a răpus cu un cuțit măcelăresc înfipt în greabăn. Învățătorul cela nu era om al locului. Se pripășise de prin părțile Slatinei, se căsătorise aici și avusese două fetițe, acum femei măritate. Pribegise pe aici de dincolo de Olt unde fusese o razmerița țărănească: oamenii începuseră a întemeia cluburi socialiste prin sate ; dar un general, cu nesfîrșite moșii din Dolj, i-a împușcat ca pe cîini din porunca stăpînirii.

Rămăsei pe gînduri... Nu cumva o fi el, omul cu ițari de dimie albă care mă petrecuse în noaptea aceea și-mi dusese povara, pînă la grohotișul de unde se zărea sclipind luminile verzi și roșii ale garii din vale ?... La despărțire, îmi spusese: „Vezi, dacă nu mai ai tren în noaptea asta, tragi în dosul stației lui Lessel, cel care jupoaie ca pe un cal mort munții noștri și-i dă și lui Ferekyde... Acolo să întrebi de David, prietenul meu"... Și așa am făcut. David, un tinerel roșcovan chinuit tot timpul de o tuse seacă, biet funcționăraș al exploatărilor de păduri, m-a găzduit în odăița lui, și pe masa de brad fără nici un fel de velință, între alte cărți, am zărit una. Un volum în scoarțe roșii despre socialism.

Dar deholat de drum cum eram, am adormit cu bucățura de carne prăjita în gură, pe care gazda mea mi-o pusese dinainte într-un blid de pămînt.

— Și unde-i mormîntul lui ?
— Colo, pe malul gîrlei, ceva mai la deal.

O pornii spre sat, devale.

Acum, soarele era deasupra dealurilor. Mai coborîi o dată la gîrlița pe care trecusem cîndva prin vad de bolovani. Își susura pe prundișul ca cenușa cîntecul ei din veșnicie. Mai sus pe podeț, pe trunchiul unui anin bătrîn, aplecat spre apă ca un unchiaș bătînd mătănii de rugă, o cruce, ea însăși răstignită pe scoarța groasă a copacului dornic de umbră și răcoare. Nu se mai cunoaște alt nimic pe ea decît capul unui Isus cu trupul și brațele spălate de vînturi și ploi. Aici, la malul gîrliței ce parcă l-ar boci fără istov, a fost ucis omul în ițari căruia venisem să-i iau pîinea de la gura copiilor.

A fost răpus acolo în leatul cînd în parlamentul țării s-au ales cinci deputați comuniști pe care i-a băgat în temniță feciorul generalului ucigaș al țăranilor de la Slatina.

(Din volumul „Schițe și însemnări din școala de ieri și de azi". E.S.P.L.A.)

DRUMUL SPRE Stele

Imagini din filmul ştiinţifico-fantastic realizat de studioul de filme documentare din Moscova.

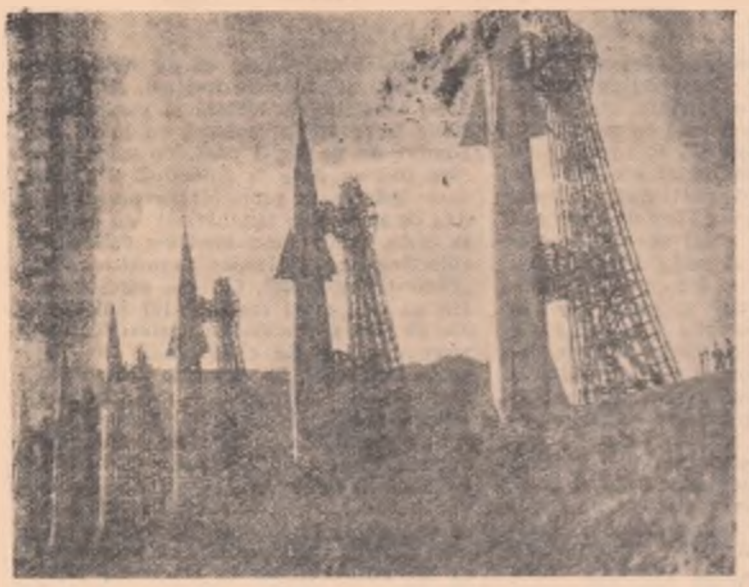

Pe cosmodrom, rachetele aşteaptă semnalul decolării spre alte planete...

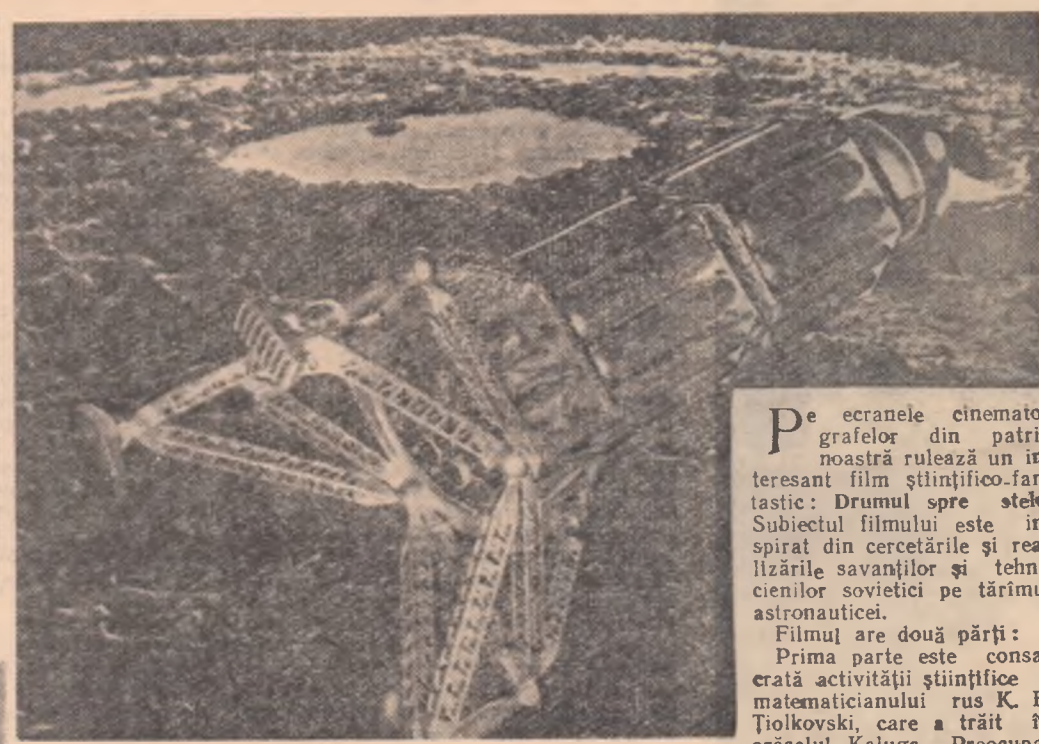

Astronava „aterizînd" în Lună...

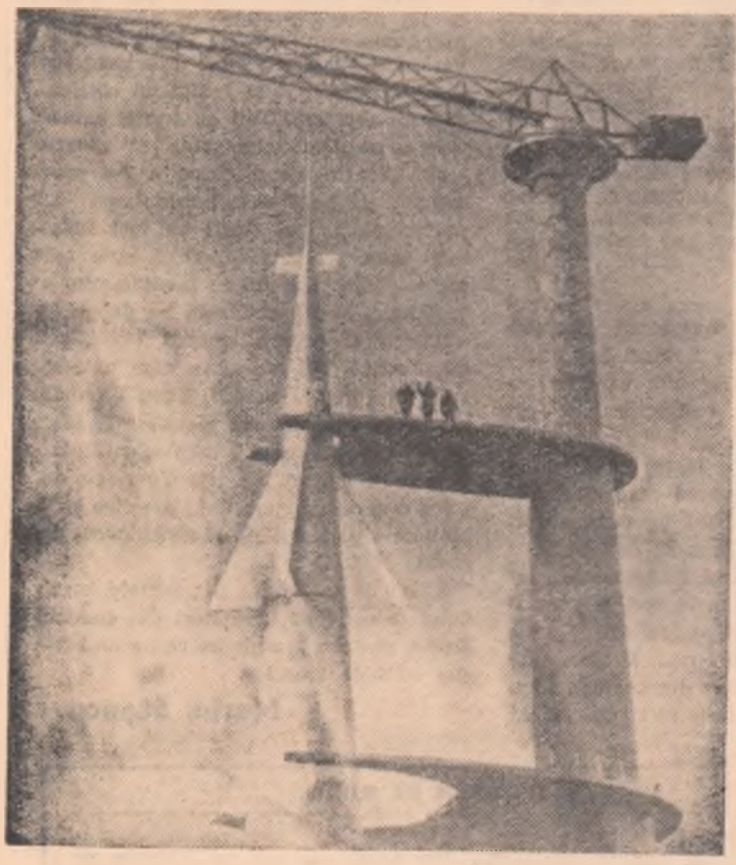

La baza de lansare a rachetei spre Lună, echipajul se pregăteşte să intre în astronavă...

Un mic popas la o „bază" de aprovizionare cu combustibil şi alimente.

Pe ecranele cinematografelor din patria noastră rulează un interesant film ştiinţifico-fantastic: **Drumul spre stele.** Subiectul filmului este inspirat din cercetările şi realizările savanţilor şi tehnicienilor sovietici pe tărîmul astronauticei.

Filmul are două părţi:

Prima parte este consacrată activităţii ştiinţifice a matematicianului rus K. E. Ţiolkovski, care a trăit în oraşelul Kaluga. Preocupat de ideia zborului către alte planete, K. E. Ţiolkovski ajunge la concluzia că omul va putea lămuri tainele Cosmosului, folosind o rachetă balistică cu mai multe trepte.

Importantele descoperiri ale lui Ţiolkovski au fost reluate în vremea noastră de savanţii sovietici care au perfecţionat construcţia rachetelor, — prin experimentări succesive, — ducînd-o la un nivel încă neatins de vreo altă ţară din lume.

Lansarea cu succes de către Uniunea Sovietică a celor trei sateliţi artificiali ai Pămîntului — cu ajutorul rachetelor balistice — a deschis poarta omului spre cunoaşterea Cosmosului. Datele înregistrate şi transmise de către aparatajele ştiinţifice ale sateliţilor artificiali au îngăduit îmbogăţirea cunoştinţelor noastre despre atmosfera înaltă a Pămîntului, apropiind ziua cînd prima astronavă avînd oameni pe bord îşi va lua zborul spre stele.

Filmul anticipează — în partea a doua — acest zbor al omului în Cosmos, închipuind în imagini uluitoare cum se va efectua prima călătorie a omului în Lună.

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină sînt luate din filmul „Drumul spre stele" şi reconstituiesc acest prim zbor al omului în Lună.

Racheta a pornit...

Primii oameni coboară din astronavă punînd piciorul pe solul lunar...

De pe tot GLOBUL

De pe tot GLOBUL

40.000 de locuitori din Hanovra (R.F. Germană) au demonstrat recent împotriva „morții atomice".
IN FOTOGRAFIE: un aspect al demonstrației la care au participat și patru miniștri din guvernul landului Saxonia Inferioară.

VEȘTI DIN SATELE ȚĂRILOR SURORI

R. P D. Coreeană

Agricultorii din R. P. D. Coreeană duc o luptă perseverentă pentru obținerea unor recolte bogate. Pînă acum, cooperativele agricole de producție au efectuat 29.000 de lucrări de irigație mici și mijlocii și au construit un număr însemnat de diguri de protecție. Aceste lucrări au făcut ca suprafețele cultivate cu orez să sporească cu 45.000 hectare, iar cele irigate cu 250.000 hectare. Astfel, producția de cereale va crește cu zeci de mii de tone față de anul trecut.

Statul acordă un însemnat ajutor financiar și material cooperativelor agricole care execută lucrări de irigație. Numai anul acesta au fost alocate în acest scop 2 miliarde voni, au fost repartizate cooperativelor peste 20.000 tone ciment, 20.000 metri cubi de material lemnos, peste 1000 de pompe mari și mici, precum și 1000 de electromotoare și transformatoare. In același timp au fost trimiși la sate aproximativ 2.000 de specialiști care supraveghează executarea lucrărilor de irigație.

R. D. Germană

In primele patru luni ale acestui an, în Republica Democrată Germană au luat ființă alte 980 de cooperative agricole de producție. Numărul total al cooperativelor agricole de producție a crescut astfel la 7.600, totalizînd o suprafață de 1,8 milioane hectare, ceea ce înseamnă o treime din suprafața cultivabilă a R. D. Germane.

Cooperativele agricole de producție au în prezent peste 250.000 de membri. Astăzi, în aproximativ 75 la sută din totalul satelor din R. D. Germană există cooperative agricole de producție, care au dovedit cu prisosință superioritatea lor față de gospodăriile individuale.

R. P. Bulgaria

Agricultura R. P. Bulgaria a dobîndit mari succese pe calea construcției socialiste. Peste 87 la sută din pămîntul arabil și 82 la sută din gospodăriile țărănești alcătuiesc în prezent 3.145 de gospodării agricole cooperatiste de muncă. Cele 201 S.M.T.-uri existente dispun de 26.000 de tractoare, 4.300 combine, 4.800 batoze, 5.000 autocamioane și numeroase alte mașini agricole. Dacă în anul 1939 revenea un tractor la 24.000 decari de pămînt, în prezent un tractor revine la 1970 decari. Anul trecut lucrările de arături au fost mecanizate în proporție de 99 la sută, însămînțările — 75,5 la sută și întreținerea culturilor — 95 la sută.

Despre lupta poporului din Germania apuseană contra „morții atomice"

Moș Vișan mi-a spus, zilele trecute, că este impresionat de puternica mișcare populară din Germania occidentală împotriva „morții atomice".

— Îți spun drept, tovarășe ziarist, marile manifestații din orașele vest-germane mă fac să mă gîndesc că reacționarii din R. F. Germană nu vor putea să-și facă ușor mendrele.

— Așa e. Guvernul de la Bonn n-a avut împotriva lui niciodată o asemenea forță uriașă. De atunci, de cînd parlamentul vest-german — sub influența imperialiștilor americani — a votat legea care permite înarmarea Bundeswehr-ului (așa se cheamă armata vest-germană) cu arme atomice, reacțiunea n-a mai avut liniște. Populația din R. F. Germană s-a ridicat cu hotărîre în apărarea viitorului Germaniei. Nimeni, în Germania, nu vrea ca țara lui să devină un mormînt atomic. Așa s-a născut mișcarea populară contra „morții atomice", mișcare care cere ca armele atomice să nu fie date pe mîna revanșarzilor vest-germani și astfel să nu se primejduiască soarta pămîntului german și pacea Europei.

— Am citit — intervine badea Vișan, — că numai într-o singură zi de la începutul lui iunie, sute de mii de oameni au manifestat în Germania occidentală contra înarmării atomice a țării lor. Și am mai citit despre așa numitele referendumuri pe orașe și regiuni.

— Da! In fiecare săptămînă există o zi consacrată acțiunilor

de masă la care iau parte sute de mii de oameni. Sindicatele, care numără milioane de membri, partidul social-democrat, savanții, gospodinele, tineretul, toți ies în stradă și scandează: **Nu vrem arme atomice! Vrem unt și nu tunuri!** Iar pentru ca guvernul să înțeleagă că aceasta este voința poporului, în multe orașe — în ciuda interzicerii de către autorități — se vor organiza referendumuri la care oamenii vor răspunde clar că sînt contra înarmării atomice a țării. Aceste referendumuri se extind în întreaga Germanie apuseană. Un asemenea referendum a și fost organizat la 22 iunie, în orașul Bremen. Iar la Erfurt, Duisburg, Hamburg, Frankfurt și în alte orașe, tot în luna aceasta. Autoritățile spumegă de mînie și neputință. Ziarul englez „Tribune", referindu-se la mișcarea aceasta de masă din Germania occidentală scrie: **„Ostilitatea populației vest-germane față de înarmarea atomică este nemaipomenită. Nicicînd n-a existat în Germania un asemenea curent puternic de opinie împotriva unor planuri militare ale guvernului".**

Nici nu se putea ca o asemenea inițiativă nobilă să rămînă închisă între hotarele unei țări. Intîi de toate ea este sprijinită de întreaga populație din Republica Democrată Germană. Chiar acum cîteva zile s-a desfășurat în această țară **„Săptămîna de protest contra morții atomice"**, acțiune de solidaritate cu lupta populară din Germania apuseană. Intre 20 și 22 iunie a avut loc la Berlin — din inițiativa Federației Sindicale Mondiale — **Conferința sindicatelor și oamenilor muncii din țările Europei împotriva primejdiei războiului atomic și pentru pace.** A fost o puternică manifestare a unității și solidarității clasei muncitoare europene în fața primejdiilor actuale, un sprijin de nădejde dat luptei populare din R.F.G. împotriva înarmării atomice a Bundeswehr-ului, împotriva planurilor periculoase ale imperialiștilor americani. In luna iulie, în capitala Suediei, va avea loc **Congresul Mondial al popoarelor împotriva cursei înarmărilor nucleare și contra experiențelor nucleare,** — Congres convocat de Consiliul Mondial al Păcii.

Este clar, moș Vișane, că mișcarea din Germania apuseană contra morții atomice face parte din acțiunile actuale cele mai puternice în apărarea păcii, și de care atîtătorii la război, trebuie să țină seamă.

— Da, — spune moș Vișan — împotriva voinței popoarelor nu se poate face nimic și, întotdeauna ultimul cuvînt îl au popoarele.

PE SCURT

● LA 23 IUNIE a.c. a sosit la Sofia, într-o vizită de prietenie, delegația de partid și guvernamentală a R. P. Ungare, condusă de Janos Kadar, prim-secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar.

● *DUMINICA 22 IUNIE a avut loc dezvelirea monumentului ridicat în memoria eroilor romîni căzuți la hotarul comunei Tapiosuly din județul Pesta, în luptele pe care le-au dus alături de trupele sovietice pentru eliberarea Ungariei de sub jugul hitlerist.*

● **IN LIBAN, primejdia intervenției imperialiste se agravează. După cum anunță ziarul „Daily Mail" în partea răsăriteană a Mării Mediterane sînt concentrate în prezent peste 80 la sută din navele engleze și americane. De asemenea avioane de transport „S-124" aparținînd forțelor militare aeriene ale S.U.A. se află în Germania occidentală așteptînd ordinul de a transporta, dacă va fi necesar, trupe turcești și irakiene în Liban.**

● PATRIOȚII cipriоți au respins planul britanic de rezolvare a problemei cipriote. Acest plan, scrie „Eleftheria", ziar al cipriоților de origine greacă, este *„planul unei îndoite sclavii pentru populația greacă din Cipru"*. Totodată ei nu sînt de acord cu prezența unui reprezentant al guvernului turc în Cipru, în timpul perioadei de tranziție, pentru că în felul acesta cipriоții de origine greacă ar deveni și sclavii trucilor.

● *UN PURTATOR de cuvînt al Frontului de Eliberare Națională algerian a declarat la Tunis că în cursul lunii iulie se va forma un guvern liber al Algeriei. De asemenea el a anunțat că Frontul de Eliberare Națională va ridica din nou problema algeriană în fața Adunării Generale a O.N.U. la viitoarea sesiune.*

NOTE POLITICE

Fără un centimetru

O școală dintr-un oraș japonez. Elevii sînt îngrijorați:

— Ce se va întîmpla cu domnul profesor Simano? se întreabă copiii.

In vreme ce elevii discută, alarmați de soarta destoinicului lor profesor, într-o clădire vecină pedagogii trec prin fața unei comisii:

— Altul! Cine urmează? strigă președintele comisiei.

Se uită pe o listă:

— Să vină profesorul Simano!

Sala răsună de glasuri: „Profesorul Simano! Profesorul Simano!"...

In fața comisiei vine un om mărunt.

— A, dumneata erai? — îl întreabă președintele.

— Ce te-ai chircit așa? Și tremuri... parcă te-aș fi chemat la lecție! Ia vino mai aproape. Ei, dar descalță-te, amice! Ce, vrei să pari mai înalt?

Președintele comisiei îi măsoară înălțimea.

— Un metru și... și 51 cm.!

Da, chiar atît! Apoi, îi spune cu un rînjet în colțul gurii:

— Domnule Simano, de azi încolo, dumneata nu mai poți intra în clasă. Nu numai că ți-ai pierdut prestigiul în fața elevilor, dar, cred că de multe ori ai fost chiar confundat cu ei. Pentru oameni de categoria dumitale, guvernul nostru, guvernul japonez, a dat o hotărîre. Uite, citește! Scrie aici că nici un dascăl nu trebuie să aibă o înălțime mai mică de 1,52 m.? Scrie! Dumneata ai numai 1,51 m. Așa că trebuie să te lași de meseria asta! Caută-ți alta!

— Dar... domnule președinte, intervine Simano, sînt profesor vechi, am în lucru și un manual școlar... Elevii au nevoie de mine...

— Nu ne interesează, domnule Simano! Unde-i lege nu-i tocmeală!

— Adevărat, îngînă profesorul. Dar e o lege absurdă. Oare capacitatea omului se măsoară cu metrul?

...Totuși profesorul Simano a fost nevoit să părăsească învățămîntul.

In prezent, S.U.A. cheltuiesc pentru pregătirile militare 72 milioane dolari pe zi, adică 50.000 dolari pe minut. (Ziarele)

Monopolistul american: — Mănîncă fără grijă... Îți mai aduc!

(Desen de I. DORU)

SATIRA ȘI HUMOR

ZICALA ILUSTRATĂ

Vorbă multă, sărăcia omului...

— ...Și precum vă tot spun zi nic, pînă la sfîrșitul muncilor de vară, să nu ne îngăduim o clipă de odihnă!

(Desen de AL. CLENCIU)

CEARTA

Cearta a pornit de la cățel. Grivei al lui Dobrică a prins obicei să latre ori de cîte ori îl simte pe Pamfil ieșind din casă. Pamfil însă nu înghite d-astea. Il calcă pe nervi. Latră Grivei? Bine, Dobrică las' că-ți arăt eu cu Grivei al tău! L-a învățat pe Azor al său să latre ca la hoț, ori de cîte ori îl simte pe Dobrică în curtea vecină. Dar parcă Dobrică înghite d-astea! Șicane? — gîndi el. Te lecuiesc eu de șicane! L-a prins frumușel pe Pamfil lîngă poartă și i-a spus vreo două în plină uliță, așa, ca să-l usture. Pamfil a intrat spumegînd în casă, a trîntit o cană de pămînt, pe urmă a ieșit înapoi în uliță și i-a strigat peste gard lui Dobrică vreo două de la inimă. Na!

Cu asta, și-au vărsat toată fierea. Pe urmă, nevasta lui Pamfil s-a luat la harță cu nevasta lui Dobrică, amintindu-și că încă de anul trecut pisoiul Dobricioaiei a lins smîntîna din oala Pamfiloaiei.

Nu știu dacă nu s-ar fi ajuns ca toate rudele lui Pamfil să se certe cu toate rudele lui Dobrică.

Știu însă că într-o zi chipul lui Dobrică apăru fotografiat la panoul de onoare al gospodăriei. Pamfil s-a făcut vînăt. Pamfiloaia n-a zis nimic, dar a aruncat o asemenea privire către bărbatu-său, că din vînăt s-a făcut stacojiu.

— Așa? — a răcnit el. — Bine! Las' că-i arăt eu!!

S-a pus Pamfil pe treabă. Cînd alții plecau acasă, el încă mai prășea. Lovea cu sapa în pămînt și bombănea:

— Așa, Dobrică! Îți arăt eu, Dobrică!

Și i-a arătat. Săptămîna următoare, la panoul de onoare, în locul lui Dobrică, apăru poza lui Pamfil. Iar lîngă panou, apăru Pamfil în carne și oase, cu Pamfiloaia alături, de strajă ca să nu le scape clipa teribilă cînd va veni Dobrică și va vedea fotografia.

Dobrică, cînd a văzut, a crezut că leșină. Pe Dobricioaia a apucat-o durerea de inimă. Dar n-au zis nimica. Atîta doar, că din ziua aceea nici Dobriceștii nu mai plecau acasă o dată cu toți ceilalți. Zic unii că l-ar fi auzit pe Dobrică cum lovește cu sete sapa în pămînt și bombăne:

— Așa, Pamfile! Las' că-ți arăt eu, Pamfile!

Dar nici Pamfil nu-i omul care să se lase. Săptămîna următoare au apărut la panou amîndouă pozele, și a unuia și a celuilalt. In plus, au mai apărut și pozele Dobricioaiei și a Pamfiloaiei.

— Bravo — le-a spus președintele gospodăriei, la inaugurarea noului panou. — Așa oameni ne fac cinste.

Toți cei de față au aplaudat: brigadierii, președintele, instructorul raional care, întîmplător, era și el pe acolo. A aplaudat și Dobrică, deși își dădea seama că-l aplaudă pe Pamfil. A aplaudat și Pamfil, deși își dădea seama că-l aplaudă pe Dobrică. Pe urmă au început toți să le strîngă mîinile, ca felicitare. Președintele i-a strîns mîna lui Dobrică, iar instructorul mîna lui Pamfil. Pe urmă, președintele i-a strîns mîna lui Pamfil, iar instructorul lui Dobrică. Pe urmă, la iuțeală, Dobrică i-a strîns mîna lui Pamfil și Pamfil lui Dobrică. Cînd și-au dat seama, era prea tîrziu. Brigadierii aplaudau din nou...

...Cînd a ajuns Dobrică acasă Azor al lui Pamfil a început să latre ca de obicei, iar cînd s-a întors Pamfil, Grivei a început să latre ca la hoț. Amîndoi cîinii au mîncat cîte o papară bună, ca să se învețe minte și să nu-și mai dușmănească vecinii.

Victor Pițigoi

EPIGRAME

În regiunile București și Pitești, mulți gospodari sînt în urmă cu prășitul sfeclei de zahăr.

Sfecla (dulce, se-nțelege!)
Pregătește-o răzbunare:
Cînd recolta și-or culege,
Roadele vor fi... amare.

Directorul spitalului din Dedulești, regiunea Pitești, a fost înlocuit, deoarece făcea drumuri dese și inutile la oraș, neglijîndu-și serviciul.

Il plăcea să hoinărească,
Și-asta avu o urmare
Cît se poate de firească:
Mi l-au trimis... „la plimbare".

C. Iota

SOLUȚIE PRACTICĂ

U.R.C.C. Tîrgoviște a trimis de curînd în comuna Comișani, care este electrificată, 4.800 sticle de lampă.

Au venit cu-n tren în stivă.
Și s-au descărcat pe rampă
Pentru cooperativă
Patru mii sticle de lampă.

— Nu ia nimenea nici una!
Au zis cei cu judecată.
— Cum să ia, dacă comuna
Este electrificată?

Geaba-ndeamnă pe-o bătrînă
Unul dintre vînzători:
— Ia vreo trei. Le pui... țărînă
Și le faci.. ghiveci de flori...

Mai apoi, găsi mijlocul,
(Ca un om la minte breaz)
Cum să scape de-ntreg stocul
Sticlelor de lămpi cu gaz.

Ca și-acestea în comună
S-aibă totuși un folos,
A decis ca să le pună
La un capăt, un dop gros.

Iar atunci (să vezi minune!)
Vor da buzna toți pe ele,
Că la toamnă vor fi bune
Drept... borcan de gogonele!

V. D. Popa

„REPETENTUL"

Iar
A trecut un an școlar
Încărcat de bucurii
Și.. destule nebunii!

Clasa toată
(Cum arată
Cataloagele-nchelate!)
Poate
Să alerge-acum
Mult mai veselă pe drum
Fiindcă — nu e compliment!
N-are nici un corijent.

Toți elevii, prin urmare,
Troc în clasa următoare.

Numai unul, cel mai-nalt
Din mulțimea de pitici,
A rămas din nou aici
(Ca și-n anul celălalt!)
Deși știe-atîta carte
Că împarte
Știința lui
Ca pe-o hrană, orișicui.

A rămas... și nu regretă
Căci, cu toate că „repetă"
Îl iubește tot poporul
Fiindcă el.., e-nvățătorul!

Stelian Filip

CRONICA din comuna RASA

Socotitu s-au tinerii din Rasa, așezare din ținutul Călărașilor, să se adune și să aleagă dintre dînșii pre cei mai iscusiți și cunoscători ai tainelor unui anumit gioc pre carele cineva, la vremea lui, l-au fost botezat „fotbal". Și după ce au chibzuit îndelung și s-au încercat, au pornit la vreme de sărbătoare către margine de sat, pe după grădinile gospodarilor. Aci, au început a batere pre cel fotbal cînd pre gios și cînd pre sus, înverșunînd toți cîinii și băgînd mare spaimă în orătăniile din giur, întru crucirea femeilor mai bătrîne.

Și dacă au văzut ei, iscusiții giucători de cel fotbal din Rasa că au trecut cu bine toate canoanele, au trimes izvoade către alte tabere ca aceste, să se împotrivească cu ei dacă-i țin curelele. Și așa s-au făcut că cei din Ciocănești, care, după cum spun cronicarii locului, erau meșteri neîntrecuți în cele giocuri, au primit să și încerce puterile cu răsenii. Se spune că a fost o înfruntare năpraznică și cei din Rasa amarnic i-or mai „ciocănit".

S-a fost dus apoi faima celor din Rasa pînă la giucătorii din așezarea ce poartă numele voevodului Dragoș, care, încrezuți foarte, au pornit să-și încerce și ei puterile cu răsenii. Și s-au izbit dară din nou giucătorii din Rasa și iarăși cronicarii i-au lăudat foarte pentru biruința asupra celor din Dragoș Vodă.

Care văzînd aceste iscusinți la răseni, mulți oameni lumin[illegible] din tîrgul Călărașilor i-au sfăt[illegible] pre mai marii comunei Rasa, [illegible] frunte cu Vasile Cristache, p[illegible] ceput gospodar, să le dea tin[illegible] rilor agiutoriu din cele fond[illegible] care cică s-ar găsi, dacă s[illegible] căuta, în vistieria comunei. S[illegible] fost arătat atunce de către c[illegible] noscători că cheltuielile n[illegible] prea mari, deoarece țărașii pe[illegible] tru giocul cu fotbalul îs num[illegible] pre giumătate nădragilor, [illegible] cămeșile-s mai scurte decît c[illegible] obișnuite.

Dar nefiind dînsul, Vasile Cr[illegible] tache, prea iscusit cunoscător [illegible] luptelor voinicești, nu s[illegible] înduplecat, spunînd că cin[illegible] să se întreacă la așa bătă[illegible] să și aducă straie și cele de t[illegible] buință de acasă, precum face[illegible] și oștenii de demult.

Așa se face dară că tocm[illegible] cînd faima celor din Rasa [illegible] fost întins preste tot, cînd tin[illegible] rii giucători răseni au fost oc[illegible] pat loc de mare cinstire în c[illegible] prinsul ținutului, tocmai atun[illegible] i-au fost părăsit mai marii c[illegible] țin aici cheia și lăcata.

Drept pentru care am înse[illegible] nat aceste, văzînd atîta amă[illegible] ciune ce a cuprins pre tin[illegible] din Rasa și atîta neînțeleg[illegible] pentru vrerile lor, nădăjduind [illegible] pînă la urmă li se vor da [illegible] straie și încălțări acum și [illegible] cînd va cădea vreme de [illegible]

Pentru conformitate

C. Munteanu

Orchestra de muzică populară „Dunărea" a sfatului popular r[illegible] nal Oltenița, face repetiții într-o sală mică și cu dușumeaua șubredă.

Dirijorul: — **Hei, mai jos, mai jos puțin**
Orchestra: — **Imposibil, cădem... în pivniță!...**

REDACȚIA București Piața „Scînteii" Tel 7 60 10 7 60.20 7.60.40. ABONAMENTE: 7.60 lei anual Taxa poștală plătită în numerar cont. aprobării Dir. Gene[illegible] P.T.T.R. Nr. 17.933/942 Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Sta[illegible]